

[Bjørn Elmquist]

gjort, at lægerne er kommet til denne anden opfattelse, måske har det været under indtryk af debatten her i folketinget, og at man hos lægerne har haft en fornemmelse af, at der var et politisk flertal, der gik i en anden retning end det, lægerne mente. At de ændrer sig nu, er selvfølgelig al ære værd, men det er jo muligt, at lægernes holdning endnu en gang kan vende. Det er nogle af de ting, jeg gerne vil have overvejet nærmere i udvalget.

Vi er i mit parti stadig af den opfattelse, at der kan være visse beskyttelseshensyn over for den enkelte borger, men vi vil naturligvis ikke kræve som agterlanterne blandt alle, at det skal være forbudt offentligheden at se egne sygejournaler. Vi kan vel finde frem til en model, en ordening, der er acceptabel, og hvor vi sikrer os, at de patienter, som måske, når det kommer til stykket, ikke har det psykiske mod, der skal til for at klare den evige sandhed, den endelige sandhed, får muligheder for at smyge udenom. Der bliver vel ikke ligefrem – hvis det er dér, vi ender – en pligt til at se egen sygejournal. Det ville vi i hvert fald være meget kede af.

Vi vil være med i en konstruktiv debat om at følge de lægelige råd, vi nu måtte modtage om, at der skal være adgang til at se egen sygejournal. Jeg ville være ked af det, om vi her i dag ved førstebehandlingen skulle drage nogle endelige konklusioner, hvad dette angår, men jeg kan for mit partis vedkommende sige, at vi er helt med på at deltage i en konstruktiv diskussion derom i retsudvalget. Jeg kan gentage, hvad vi sagde ved førstebehandlingen i foråret: fra mit partis side er vi helt med på at deltage i et opklaringsarbejde, i en diskussion, og vi kan naturligvis støtte de lovforslag, der her er fremsat fra ministerens side.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil godt indledningsvis sige tak til hr. Bjørn Elmquist for den erkendelse. Det er rart, at der er nogle, der lader sig påvirke af lægernes holdning. Jeg erindrer hr. Bjørn Elmquists holdning til patientindsigt i sygejournaler som i hvert fald ikke bestemt af lægernes holdning, som allerede på det tidspunkt forelå, og som hr. Bjørn Elmquist kunne have gjort sig bekendt med dengang. Men der er naturligvis altid glæde over en, der omvender sig.

Indledningsvis skal jeg selvfølgelig henvise til, hvad jeg sagde under førstebehandlingen af begge lovforslag, da vi havde dem til behandling i foråret. Da det er uændrede fremsættelser, er de kritikpunkter, jeg dengang fremførte, naturligvis de samme, selv om jeg i fremsættelsestalen har bemærket en lidt større smidighed fra ministerens side med hensyn til at gå ind på nogle af de overvejelser, der var tale om i forbindelse med den kritik, som fremkom fra ganske mange sider ved sidste førstebehandling.

Et enkelt område skal jeg dog gøre opmærksom på, hvor socialistisk folkeparti har skiftet holdning. Vi påpegede dengang, at vi fandt det systematisk korrekt, at bestemmelserne om partsoffentlighed stod i forvaltningsloven. Det mener vi ikke længere. En nærmere analyse af de to lovforslag og deres forudsætninger har faktisk sagt os, at man nok skal bruge begge love, og derfor vil det nok være mest korrekt at tilbageføre partsoffentlighedsafsnittet til offentlighedsloven.

Jeg skal derefter kort opridsede nogle af de principper, som vi ønsker lagt til grund, og som kan forventes lagt til grund for senere initiativer fra socialistisk folkepartis side.

Det første er naturligvis, at det er folkettinget, der bestemmer lovens anvendelsesområde, at det efter vores opfattelse ikke kan ske – det gælder begge love – i form af bemyndigelser til ministeren.

Det andet er tavshedspligtproblemet, sådan som det dukker op i forvaltningslovforslaget. Ministeren bebuder, at der eventuelt vil komme en ændring af forvaltningsloven, når tavshedspligtudvalgets betænkning er kommet hjem fra høringsrunden. Sådan som betænkningen har fortolket de hidtidige tavshedspligtregler, finder vi, at det må give anledning til al mulig betænkelighed. Reelt siger betænkningen, at sådan som praksis er i dag, findes der faktisk ikke tavshedspligt med hensyn til udveksling af personoplysninger mellem offentlige myndigheder. Jeg henviser her til betænkningen side 160–164.

Man må nok sige, at der er nogle, der i den sammenhæng har taget forskud på glæderne. Jeg står her med et cirkulære fra socialdirektøren i København, der omhandler samarbejdet med politiet, hvori han fastslår, at den praksis, han netop har skitseret, og som er citeret fra tavshedspligtudvalgets betænkning, vil danne grundlag for en for-